

Politika nacionalne ravnopravnosti u federaciji bez vodećeg naroda (bratstvo i jedinstvo) dugo je isticana kao antiteza minulom fašističkom "bratoubilačkom ratu". Važan segment ove politike bilo je tzv. balansiranje nacionalizama. U ideologiji SKJ dugo je opstajalo načelo da su svi nacionalizmi pođednako opasni, što je u direktivnom obliku neosporno jačalo integraciju savezne države, ali samo u periodu dok nije ozbiljno poljuljana vera u harizmatsku misiju partije i vođe. Sa iščezavanjem ove vere (nakon Titove smrti) slabila je direktiva SKJ da su svi nacionalizmi pođednako opasni. U ideologiji SKJ već početkom 1980-ih mogla se uočiti nekonzistentnost u prepoznavanju glavnog javnog neprijatelja između političara istočnog i zapadnog dela zemlje. Prvi su u skali neprijatelja isticali birokratski separatizam, nacionalizam i iredentizam, dok su se drugi obarali na etatizam, centralistički hegemonizam, birokratsku unifikaciju i sl. U svim slučajevima radilo se o elastičnim odrednicama koje nikada do kraja nisu egzaktno i precizno definisane, jer je trebalo ostaviti mogućnost da se u različitim situacijama šarolike pojave mogu podvesti pod dežurne krivce. Doduše, u svakom političkom jeziku postoje slični rastegljivi okviri unutar kojih se mogu pomerati težišta i modifikovati stavovi, a da kontinuitet ideologije pri tome ne bude